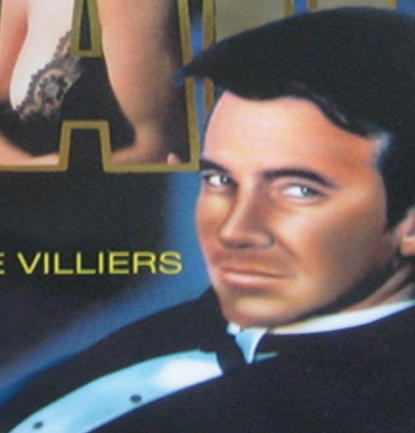

ALARM PLUTONIUM

GERARD DE VILLIERS

ALARM PLUTONIUM

GERARD DE VILLIERS

Alarm plutonium

Om zich ervan te vergewissen dat hij leeg was, inspecteerde Malko nieuwsgierig de binnenkant van de Lada. Plotseling deed een stroom adrenaline zijn aderen bijna barsten.

Gedurende een fractie van een seconde bleef hij als verlamd staan. Hij keek op zijn horloge, waarna hij in volle vaart richting Donau rende...

Gérard de Villiers

Alarm plutonium

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Alerte Plutonium

© 1992 Éditions Gérard de Villiers,
Paris

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1994 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

ISBN 978 904496760 9

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Stanley Fawcett, adjunct-hoofd van de Central Intelligence Agency, genoot van zijn eerste kop koffie. Het was nog maar net licht. Hij moest om half zeven 's morgens op zijn kantoor op de vierde verdieping van het hoofdgebouw in Langley zijn om het dagverslag te maken waarin alle belangrijke informatie van de afgelopen vierentwintig uur werd samengevat. Dit verslag moest om tien uur op het bureau van de president van de Verenigde Staten liggen, vóór de dagelijkse vergadering van de Nationale

Veiligheidsraad begon. Nadat hij zijn koffie ophad, begon Stanley Fawcett aan de stapel rapporten die van CIA-kantoren over de hele wereld waren binnengekomen.

Na een half uur had hij twee rapporten uitgekozen. Inlichtingen uit bronnen die volgens de districtshoofden in Damas en Moskou betrouwbaar waren.

In Damas ging het om een agent die was geïnfiltréerd in de leiding van de Libanese Hezbollah en in Moskou om een Rus die onlangs door de CIA was gerekruteerd, een kaderlid van het Koertsjatov-instituut voor atoomenergie. Toen de Sovjet-Unie nog bestond, stond dit instituut bekend onder

de naam Laboratorium nr. 2. Het Koertsjatov-instituut was het centrum voor de ontwikkeling van atoomwapens in de Sovjet-Unie.

Stanley Fawcett legde de twee rapporten naast elkaar. Ze handelden beide over hetzelfde onderwerp. Sinds oktober 1991 werkte Iran onder de codenaam Darius aan een uiterst geheime operatie om aan het nodige plutonium te komen om een kernbom te bouwen. De ayatollah Said Mohajerani, de leider van het atoombewapeningsprogramma, had dr. Mehdi Chimran, een nucleair fysicus, afkomstig van de universiteit van Berkeley in Californië, opgedragen contacten te

leggen in de voormalige Sovjet-Unie. Deze liepen via een man die Iran al eerder talloze diensten had bewezen: Ishan Kambiz, een Iranes zakenman uit Syrië. Het verslag uit Moskou vermeldde dat de transactie zou lopen via een onlangs door de vroegere apparatchiks opgerichte maatschappij: Isotop, gevestigd aan de Ulitza Pogodinskaja 22, Moskou. Dit bedrijf handelde officieel in verarmd uranium, dat ongeschikt was voor militaire doeleinden.

Stanley Fawcett keek enkele tellen peinzend voor zich uit. De bronnen waren betrouwbaar, maar voor zo'n ernstige zaak had hij liever meer gehad, bijvoorbeeld

een bericht dat de afluisterposten hadden opgevangen. Het adjunct-hoofd van de CIA aarzelde. Moest hij dit plutoniumverhaal bovenaan in zijn dagverslag zetten? De president had de pest aan Iran en zou beslist in actie komen. Dat zou de Company sieren. Maar als daarna zou blijken dat er niets aan de hand was...

Stanley Fawcett draaide zijn stoel om en ging achter het scherm van zijn computerterminal zitten. Hij tikte zijn code in om toegang te krijgen tot de databank van Langley. Daarna tikte hij de naam Ishan Kambiz in. Enkele seconden later verscheen op het scherm de volgende

tekst:

*Ishan Kambiz, Iraanse nationaliteit,
geboren in 1932.*

*1952: Gestudeerd aan het Polytechnikum in
Zürich.*

1956: Afgestudeerd in Harvard.

*1958: Vestigt zich in Damas, Syrië, waar
hij een import-exportfirma opricht. Werkt
veel met de Sovjet-Unie, waar hij vaak
heen gaat. In 1971 verhuist hij naar
Beiroet, naar een gebouw dat hij zelf heeft
laten bouwen en waarin hij de bovenste
twee verdiepingen betreft. Hij trouwt met
Najira Adwan, de ex-Miss Libanon.
In 1976 emigreert hij naar Abu Dhabi,
waar hij sjeik Zaied een*

ontziltingsinstallatie probeert te verkopen. Tussen 1978 en 1984 reist hij talloze keren naar Libanon en Iran, waar hij bevriend raakt met ayatollah Mohajerani. Hij wordt voor Iran inkoper van oorlogsmaterieel en staat ook in contact met de Hezbollahs in de Bekaa-vallei. Hij wordt ervan verdacht namens Iran nauwe contacten te onderhouden met terroristische groeperingen die aanslagen uitvoeren in de v.s. en Israël. Hij zou betrokken zijn geweest bij de aanslag op de Amerikaanse ambassade in Beiroet. In 1985 begint hij zich op verzoek van Mohajerani en Mehdi Chimran met nucleaire zaken bezig te houden. Hij opent verscheidene kantoren

om in de hele wereld materiaal en technieken in te kopen.

IBI Engineering GmbH, Kaiserstrasse 8, Frankfurt am Main.

IBI Engineering Co, Postoak Blvd, Houston, Texas.

IBI Engineering Co, 74 Sloane Avenue, London SW3.

Hij heeft ook regelmatig contact met de Braziliaanse overheid, die in het geheim probeert haar nucleaire technologie aan Iran te verkopen.

Daarna volgde een eindeloos lange lijst met materiaal dat Iran met hulp van Ishan Kambiz in handen had gekregen. De laatste regels waren met name interessant

voor Stanley Fawcett:

Men schat dat Iran dank zij Kambiz en andere tussenpersonen een technische infrastructuur heeft opgebouwd die geschikt is om uit te groeien tot een kernmacht. Het enige waaraan het hun nog ontbreekt is verrijkt uranium of plutonium.

Het adjunct-hoofd van de CIA zette de printer aan. Ishan Kambiz zou het belangrijkste punt van zijn dagverslag worden.

I

De brunette met haar in vlechten gebonden haar, een leren jack en een verbleekte spijkerbroek, wierp al enige tijd vluchtige blikken richting Ishan Kambiz. Met zijn kale schedel, waaromheen een randje zwart haar prijkte, zijn enigszins bolle ogen en pafferige gezicht, had de Iraniër echter niets weg van een playboy. Hij had zijn thee op en doodde de tijd door vanaf zijn plaats, pal tegenover de liften, naar de andere klanten in de bar te kijken. Het meisje met de vlechten zat iets verderop in een stoel in de hal van het

Hilton. Boedapest was getroffen door een korte, late sneeuwstorm en heel wat mensen hadden hun heil in de hal van het hotel gezocht.

Ishan Kambiz werd geïntrigeerd door het onbekende meisje, dat er niet als een van de hoeren uitzag die in het hotel rondhingen. Zij leek meer op een studente. Terwijl de Iraniër haar bekeek, deed de onbekende haar jack open, alsof ze het warm had, waardoor een T-shirt zichtbaar werd dat zich spande om haar zware borsten.

Ishan Kambiz voelde zijn vermoeidheid plotseling smelten als sneeuw voor de zon. Achtenveertig uur eerder was hij nog in

Rio de Janeiro geweest en had hij zijn tijd verdeeld tussen een weelderige carioca die even onderdanig als sexy was geweest, en onderhandelingen met de Braziliaanse overheid.

Drie dagen geleden had hij een belangrijke, geheime boodschap van Mehdi Chimran ontvangen. Operatie Darius stond op het punt van start te gaan en hij moest zich met spoed naar Boedapest begeven, waar hij verdere instructies zou ontvangen. Daar was hij vanavond om zes uur aangekomen, net op tijd voor een ontmoeting met twee leden van de Al Qod, officieel de bewakers van de Iraanse ambassade in Boedapest, die

hem zijn laatste instructies hadden gegeven en hem zouden vergezellen bij een ontmoeting om tien uur vanavond. Operatie Darius had een ongekende activiteit ontketend bij de Iraanse geheime dienst. Said Mohajerani, vice-president van Iran, had zich eerst verzekerd van de medewerking van Ali Fallahiyan, minister van Inlichtingen, waaronder de Savama viel, de Waker van de Revolutie en de Al Qod.

De mannen van de Al Qod waren jonge fanatici die werden gerekruteerd in de achterbuurten van Teheran en tot alles bereid waren. Op elke Iraanse ambassade in het buitenland waren ze te vinden als

bewakers.

Tijdens operatie Darius moesten ze zich ter beschikking stellen van Ishan Kambiz. Die kon eveneens een beroep doen op het netwerk van cultureel attachés van het ministerie van Islamitische Oriëntatie, Ali Mohammad, dat eveneens op alle ambassades was vertegenwoordigd. En ook op de Savama, die voor valse paspoorten en reispapieren zorgde. In de laatste fase van de operatie stond Akbar Torkan, de minister van Defensie, Logistiek en de Gewapende Strijdkrachten, klaar om onder de dekmantel van humanitaire vluchten het vervoer door de lucht te regelen.

Financieel gezien was Said Mohajerani alleen rekenschap verschuldigd aan ayatollah Rafsanjani. De middelen waren dus onbeperkt. Operatie Darius moest Iran tot een grote regionale macht maken, een die zelfs de Verenigde Staten kon weerstaan.

Ishan Kambiz gaapte. Hij was bijna bij zijn thee in slaap gevallen, toen hij het meisje met de vlechten had gezien. De vluchtige blik op haar grote borsten had de adrenaline door zijn aderen doen spuiten. Hij keek op zijn horloge: tien over half tien. Tijd om naar zijn afspraak te gaan. Gelukkig stond het verkeer op de bruggen over de Donau 's avonds niet

vast, zoals overdag permanent het geval was.

Voordat hij opstond, wierp hij een laatste blik op het onbekende meisje met de vlechten. Ze had haar leren jack weer dichtgetrokken. De Iraniër liet zijn blik omhoog gaan naar haar blauwe, opgemaakte ogen en ze keken elkaar aan. Hij kreeg er een brok in zijn keel van. Die onbekende zou voor hem kunnen zijn... Maar hij had geen tijd. Plotseling kreeg hij een idee.

Hij stond op en liep kalm naar de liften. Nadat hij op de knop had gedrukt, keek hij om naar het meisje. Aanvankelijk scheen ze zich niet meer in hem te

interesseren. De liftcabine arriveerde en Ishan Kambiz stapte in. Net toen de deuren dichtgingen, sprong het meisje letterlijk van haar stoel en dook bij hem de lift binnen.

Een diep gevoel van tevredenheid overspoelde Ishan Kambiz. Hij had zich niet vergist.

‘Naar welke verdieping gaat u?’ vroeg hij beleefd in het Engels.

De brunette gaf geen antwoord, maar liep op hem toe en keek hem strak aan met haar onderdanige blik. Om te voorkomen dat de deuren weer zouden opengaan, drukte Ishan Kambiz op de knop van de derde verdieping, de zijne. Het meisje

reageerde niet. Ze trok slechts haar leren jack open. De Iraniër slikte bij de aanblik van haar zware borsten die door de dunne stof van het T-shirt werden omspannen en waaronder de tepels zich duidelijk aftekenden. Zijn handen tastten als vanzelf omhoog en omvatten ze.

De aanraking veroorzaakte een stroom van prikkels in Ishan Kambiz' onderbuik. Hij had de borsten nog beet toen de lift op de derde verdieping stopte.

Gelukkig was er niemand in de gang. Het meisje deed een stap achteruit, klaar om naar beneden te gaan, maar Ishan Kambiz pakte haar bij de pols beet. 'Nee,' zei hij, 'kom met me mee.'

‘Waarheen?’ vroeg ze met zachte stem.

‘Naar mijn auto,’ antwoordde Ishan Kambiz, terwijl hij op de knop van de begane grond drukte.

Zo zou het hem geen tijd kosten. Hij wilde bovendien niet zijn kamernummer bekendmaken. Terwijl de lift omlaag ging, zei het meisje met de vlechten met dezelfde zachte stem: ‘Twintig dollar.’

‘Geen punt,’ zei de Iraniër.

Ze liepen de hal door en gingen naar buiten. Het was gestopt met sneeuwen, maar er stond een ijskoude wind.

Gelukkig stond de door de Libanees gehuurde Mercedes pal voor de barokke façade van het Hilton aan het Hess-

Andrásplein geparkeerd. Het meisje ging naast hem zitten en hij reed meteen weg. Vanuit haar ooghoek keek het meisje hem aan. Toen ze op het Moszkvaplein aankwamen, stak ze haar hand uit: ‘Geld.’ Ishan Kambiz gaf haar een opgevouwen bankbiljet. De brunette vouwde het open en stak het in haar spijkerbroek weg. Hij zette de verwarming aan en gebaarde naar het meisje dat ze haar jack moest uittrekken, wat ze deed. Terwijl hij de Mártirok utça opreed, streelde hij haar met zijn rechterhand. Hij was zo opgewonden dat hij bijna tegen een gele tram op botste.

Hij reed kalm verder in de richting van de

Margitbrug. Toen hij het niet langer meer uithield, pakte hij de hand van zijn passagiere en legde die tussen zijn dijen. Gehoorzaam deed ze wat hij van haar verwachtte, tot hij haar pols beetpakte om niet meteen klaar te komen.

Hij kreeg niet de tijd om uit te blazen. Haar hoofd kwam tussen hem en het stuur omlaag en een warme mond begon op en neer te gaan over zijn penis, wat hem tot het opperste genot dreef.

Plotseling drukte Ishan Kambiz haar hoofd omlaag, tot ze kokhalsde. Met zijn rechterhand begon de Iraniër met haar prachtige borsten te spelen. Hij trok het T-shirt uit haar spijkerbroek en liet zijn

hand over haar warme huid gaan.

Een getoeter deed hem opschrikken en hij besepte plotseling dat hij over de brede Terézlaan zigzagde.

Zijn opwindning verdween in één klap. Hij begreep dat hij zou moeten stoppen als hij alles wilde hebben. Moedig vervolgde het meisje haar pogingen.

Hij reed verder naar het Varosligetpark, waar hij de hoofdweg verliet en een van de zijwegen insloeg waaraan luxueuze villa's lagen, tot hij verderop stopte.

Niemand te zien. Hij liet de leuning van zijn stoel achteroverzakken, zodat het meisje meer ruimte kreeg, en liet beide handen onder haar T-shirt glijden.

Ze liet haar tong in volle vaart rondom zijn gezwollen penis glijden, wat Ishan Kambiz slechts enkele seconden volhield. Met naar achteren gekromd lichaam kwam hij klaar in haar mond, stralend van genot. Dit meisje was beslist deze omweg waard! Met zijn handen om haar vlechten geklemd drukte hij zijn penis diep in haar keel. De Iraniër ademde met een diepe zucht uit, zijn spieren ontspanden zich en hij opende zijn ogen weer. Toen viel zijn blik op het klokje in het dashboard: tien over tien. Hij was te laat. Aan al het moois kwam een eind.

Kalm stak het meisje haar T-shirt terug in haar spijkerbroek. Toen ze zag dat haar

klant de sleutel in het contactslot omdraaide, vroeg ze: ‘Terug naar het Hilton?’

Ishan Kambiz schudde zijn hoofd en boog over haar heen om het portier aan haar kant open te doen.

‘Geen tijd,’ zei hij slechts.

Het meisje keek naar het openstaande portier en voelde de ijzige wind in haar gezicht. ‘We gaan terug,’ drong ze aan.

Haar blauwe ogen fonkelden boos. Hij gooide haar weg als een stuk oud vuil.

Ishan Kambiz keek haar aan en werd kwaad. Het woord ‘gentleman’ maakte geen deel uit van zijn vocabulaire. ‘Eruit!’ riep hij. ‘En vlug wat!’

Toen ze niet reageerde duwde hij haar ruw naar buiten. Het meisje hield zich vast aan de deurstijl. Ishan Kambiz draaide zich half op zijn stoel om en schopte het meisje dat hem had bevredigd hard naar buiten, de stoep op... Ze kwam op handen en voeten neer. Terwijl de Iraniër het portier dichttrok reed hij al weg.

Driehonderd meter vóór het lelijke Grieks-Romaanse gebouw op het Heldenplein, aan het eind van de Andrássyiaan, sloeg Ishan linksaf de Munkacsy utça in, daarna rechtsaf de Lendvay utça in, die evenwijdig liep aan de Andrássyiaan.

Zijn koplampen beschenen de lege trottoirs. Dit was de chique wijk waarin de ambassades lagen met oude, slecht onderhouden villa's. Hij minderde vaart en bekeek de geparkeerd staande auto's, tot hij de achterlichten van een Opel zag branden, die links langs de stoep stond geparkeerd. Hij stopte ernaast. Meteen daalde het elektrische raam omlaag en zag hij twee mannen met snorren: de twee mannen van de Al Qod, Cyrus en Ali. Ze wisselden enkele woorden in het Farsi, waarna Ishan Kambiz weer wegreed en op de huisnummers lette. Twintig meter verderop, bijna tegenover de Franse ambassade, lag nummer 20, een grote,

ouderwetse, onbewoond lijkende villa met een groot plein ervoor.

De Iraniër reed het verlaten plein op en parkeerde zijn auto achterwaarts. Hij zette zijn motor en koplampen uit. Het was zover. Cyrus had hem verteld dat degene die hij zou ontmoeten om 600000 dollar had gevraagd.

Er verstreken twintig minuten in een absolute stilte. Ishan Kambiz begon zich te vervelen en ongerust te worden. Hij had de radio aangezet. Wat had deze vertraging te betekenen?

De twee koplampen van een auto die het plein opreed deden hem opschrikken. De

auto stopte naast de villa, een tiental meters bij hem vandaan. De koplampen gingen uit en bijna meteen gingen er drie portieren open. Bij het rechter voorportier, dat van de passagiersplaats, stapte een man uit van gemiddelde lengte met een broodmager gezicht. Hij droeg een regenjas. Hij werd meteen gevolgd door twee enorme knapen die allebei gekleed waren in een jack, een T-shirt en een spijkerbroek. Ze liepen op basketbalschoenen. Allebei hadden ze een geschoren schedel en platte gezichten met ruwe trekken. Ishan Kambiz was niet verrast. De leiders van de Russische maffia maakten vaak gebruik van 'gorilla's' of

specialisten in Oosterse vechtsporten, die zelden wapens bij zich droegen.

Het trio bleef op enkele meters van de auto staan. Ishan Kambiz stapte eveneens uit en liep naar de man in de regenjas. Deze schudde zijn hand en zei in het Engels, met een sterk Russisch accent: ‘Ik ben Stephan.’

Ishan Kambiz schudde hem zonder te antwoorden de hand. Zo’n machtsvertoon verbaasde hem enigszins. Iets dergelijks was alleen gebruikelijk wanneer er betaald moest worden voor bestelde waar. En dat was vandaag niet het geval.

Hij nam het platte gezicht van de Rus op en vroeg in het Russisch: ‘Ik geloof dat je

me iets moet geven, Stephan?’

‘*Da, da,*’ zei de Rus knikkend.

Maar hij deed niets.

‘Waar wacht je dan nog op?’ drong Kambiz aan.

Stephan zei met zachte stem enkele woorden tegen een van zijn gorilla’s, die meteen naar hun auto rende. Hij kwam terug met een metalen koffertje, dat hij voor de Rus op de grond zette.

Ishan Kambiz schrok. In het bericht werd slechts gesproken over een monster. Maar met die Russen wist je het nooit. Kalm vroeg hij: ‘Wat zit daarin?’

Zonder te antwoorden hurkte Stephan neer, opende de sloten van het koffertje en

deed het deksel open. Daarna draaide hij het om, naar Ishan Kambiz toe, zodat die erin kon kijken. Een van de gorilla's had een zaklantaarn gepakt en richtte de straal omlaag. De Iraniër zag doorzichtige plastic zakjes waarin een rood poeder zat. Verbaasd keek hij op. 'Wat is dat?' Het magere gezicht van Stephan klaarde glimlachend op. 'Dat is de waar. We hebben er vier kilo van. Het heeft ons moeite gekost alles bij elkaar te krijgen, want er is momenteel veel vraag naar.' Ishan Kambiz begreep het niet meer. Hij pakte een van de zakjes, maakte het open, stak zijn hand erin en haalde er een beetje rood poeder uit, dat hij tussen zijn vingers

betastte. Het was korrelig en voelde koud aan.

Hij deed de stof terug in het plastic zakje, deed het weer dicht en kwam overeind.

Stephan legde meteen uit: ‘Elk zakje weegt tweehonderdvijftig gram. Er zijn er zestien. Ik heb alles persoonlijk afgewogen.’

‘Mooi,’ zei Ishan Kambiz met een gevaarlijk zachte stem.

Zonder de veranderde toon te hebben opgemerkt, vervolgde Stephan: ‘Vier kilo, à 150 000 dollar, dat is 600 000 dollar in totaal. En dat is een speciale prijs. Ik neem aan dat u het geld hebt?’

De Iraniër knikte zonder dat hij iets zei,

pakte een walkie-talkie achter zijn riem vandaan en zei enkele woorden in het Farsi. Een minuut later doken Cyrus en Ali uit het donker op, elk met een attachékoffertje in de hand. Vergeleken met de twee gorilla's van Stephan zagen ze er maar iel uit... Ze bleven een eindje bij Ishan Kambiz vandaan staan. De blikken van Stephan richtten zich gretig op de attachékoffers en zijn gezicht klaarde op. 'Ah, daar zit zeker het geld in...'

Zonder zijn woede te verhullen zei Kambiz in het Farsi iets tegen de twee Iraniërs. Zij waren degenen die deze ontmoeting hadden georganiseerd. Voor hen was dit kennelijk ook een verrassing.

Vervolgens pakte Kambiz een zakje met het rode poeder en hield het onder Stephans neus. ‘Wat is dit voor rommel?’ gromde hij.

De Rus antwoordde kalm: ‘Dat is *Red Mercury*, zoals we al aan sommigen van uw vrienden hebben verkocht. Het is heel goed.’

‘Heel goed!’ herhaalde Ishan Kambiz, die zijn woede slechts moeizaam in bedwang kon houden. ‘En waar dient dat spul volgens jou voor?’

De man met het magere gezicht stamelde: ‘Dat weet ik niet precies, maar het is nodig om thermonucleaire bommen te maken. Daarom is het zo duur.’

Ishan Kambiz barstte plotseling uit: ‘Je houdt me voor de gek, vuile schoft! Dat spul van jou is nergens goed voor. Dit is oplichterij!’

Nu was de woede van de Iraniër zo duidelijk, dat Stephan bang werd, ondanks zijn twee Tsjetsjeense lijfwachten. ‘Ik ben maar een tussenpersoon,’ protesteerde hij. ‘Als u het geld nu niet hebt, kunnen we morgen opnieuw afspreken. Maar zo was het overeengekomen.’

Ishan Kambiz draaide zich om en gaf met verstikte stem een bevel.

Als een goed geoliede machine lieten de twee Iraniërs zich op een knie op de grond

zakken, legden hun attachékoffers voor zich neer en deden ze open, waarbij ze de deksels omhoog lieten staan, zodat Stephan en zijn vrienden er niet in konden kijken. Daarna kwamen ze weer overeind. Niet met stapels dollars in hun handen, maar met korte MP5-pistoolmitrailleurs met dikke geluiddempers. Ze richtten de wapens op het trio. Binnen enkele tellen konden ze Stephan en zijn lijfwachten met lood doorzeven. De Rus staaarde als verlamd naar de wapens. Woedend keek Ishan Kambiz hen aan. Dat hij helemaal uit Brazilië was gekomen om zich te laten oplichten door een paar armzalige tussenpersonen die als

gieren rond Rusland zwierven! De Iraniër kookte inwendig. Toch begreep hij iets niet. Vreemd dat de man met wie Mehdi Chimran contact had gehad Stephan had gestuurd om *Red Mercury* aan hem te verkopen.

Daar moest hij meer van weten. ‘Stephan,’ vroeg hij, ‘voor wie werk je?’

‘Voor Karim Nazarbajev,’ antwoordde de Rus meteen.

Die naam had Ishan Kambiz nog nooit gehoord. Het was in elk geval niet de man met wie dr. Chimran contact had gehad. Hij probeerde tot rust te komen. Later zou hij het fijne van de zaak nog wel uitzoeken. Voorlopig moest hij deze

ontmoeting tot een goed einde brengen. Met angst in zijn stem zei Stephan achterdochtig: ‘U kunt de waar van ons afpakken. We zijn niet gewapend. Maar dan zal niemand u ooit nog iets verkopen. En ik heb nog meer dingen die interessant voor u kunnen zijn,’ voegde hij er voorzichtig aan toe.

Ishan Kambiz reageerde niet. Hij leek in gedachten verzonken te zijn. De sfeer was plotseling gespannen.

De twee Tsjetsjenen bewogen zich niet. Ze lieten hun armen langs hun lichaam hangen en hielden hun tegenstanders gespannen in de gaten.

Ishan Kambiz kon aan slechts één ding

denken: dr. Mehdi Chimran, een briljante geleerde, maar een armzalige onderhandelaar, was door de Russen opgelicht. Hij moest er dus voor zorgen dat ze ontzag voor hem kregen. Met een van woede vertrokken gezicht liep hij naar de koffer die was volgepakt met het rode poeder, pakte een zakje, scheurde het open en strooide de inhoud over de grond. ‘Kijk maar wat ik met je rommel doe,’ gromde hij.

Hij schoof met zijn voet door het poeder dat op de grond lag en vermengde het met het vuil op de grond. Stephan keek geschokt toe.

De Iraniër liep op hem af en pakte hem

woedend bij de kraag. ‘Idioot! Die *Red Mercury* van je is niets waard!’

‘Maar er zijn al heel veel mensen die het hebben gekocht,’ protesteerde Stephan.

‘Dan hebben ze zich laten oplichten,’ beet Ishan Kambiz hem toe.

Stephan wrong zich los. Hij was lijkbleek. Dit soort problemen had hij niet verwacht.

‘Goed, goed,’ zei hij sussend. ‘Ik neem mijn spul weer mee. Maar u krijgt niets anders.’

Hij wilde zich al omdraaien, maar Ishan Kambiz hield hem tegen met een van woede trillende stem. ‘*Njet!* We zullen je een lesje leren.’

Stephan keek hem aan zonder hem te

begrijpen. De zaak nam een nare wending.
‘Hoezo?’

‘Zeg tegen die apen van je dat ze met gespreide armen plat op hun buik op de grond moeten gaan liggen.’

Na een korte aarzeling gaf Stephan de opdracht aan de Tsjetsjenen door.

De twee mannen gehoorzaamden zonder een woord te zeggen. Meteen zei Ishan Kambiz iets in het Farsi, waarna een van zijn mannen hem zijn MP5 gaf, die hij op de twee op de grond liggende mannen richtte. ‘Zeg hun dat ik hen doorzeef als ze zich bewegen.’

Op deze afstand hadden ze geen enkele kans om aan de 9-mm patronen te

ontkomen.

Stephan vertaalde het en keek de Iraniër aan. ‘Wat wilt u?’ vroeg hij met een verstikte stem.

Ishan Kambiz keek hem met een sluwe glimlach aan. Ondanks zijn ronde gezicht en kleine, gedrongen lichaam liet hij niet met zich spotten. ‘Ik wil alleen degenen die achter deze oplichting zitten een lesje leren,’ legde hij uit. ‘Zodat ze het nooit meer zullen proberen...’

De Rus keek hem verrast aan, opgelucht, zonder dat hij het goed begreep. ‘En hoe wilt u dat dan doen?’

Ishan Kambiz keek hem met een boosaardige blik aan. ‘Dat zul je aan den

lijve ondervinden.’

Hij draaide zich om en zei enkele woorden in het Farsi. Meteen stormden Ali en Cyrus op Stephan af. Binnen een oogwenk hadden ze zijn polsen met een dun touw achter zijn rug gebonden en dwongen ze hem te gaan zitten. De Iraniër pakte met zijn linkerhand de koffer met *Red Mercury* en liep naar Stephan toe. ‘Ik laat je die rommel opvreten tot je erin stikt!’ zei hij met een stem die trilde van woede. ‘Dat zal je vrienden de moed ontnemen het nog eens te proberen.’